СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ — РІК XL. Ч. 68. — Джерзи Сіті, Н. Дж., середа, 23 березня 1932. — VOL. XL. No. 68. — Jersey City, N. J., Wednesday, March 23, 1932. — THREE CENTS.

72 ЗАГИНУВШИХ НАСЛІДКОМ ШАЛІЮЧОГО В ТРОХ СТЕЙТАХ ТОРНАДА

БІРМІНГЕМ (Алабама). — В трох полудневих стейтах, Алабамі, Тенесі й Кентоки, начислено досі 72 жертв у людях наслідком торнада, що навістив ті стейти. Ранених не почислено, ні соток родин, що остались без даху. Найбільше потерпів стейт Алабама, бо там згинули 64 осіб.

ЮНІЯ ПРОТИ СТРАЙКУЮЧИХ.

СКРЕНТОН. — Страйк невдоволених майнерів вправді не зростає, але далі треває і нема виглядів, щоби скоро закінчився. Управа Юнайтед Майн Воркерс, яка не затвердила страйку, числить на це, що страйк буде заломаний самими майнерами, котрі, за її думку, повернуться на днях до роботи. Юнія стоїть на тім становищу, що теперішня пора не надається цілковито до страйку, який нищить вправді власників твердого вугля, але зате підпирає їх конкурентів, а тимсамим підкопує самий промисл і тих, що з нього жиють, отже й робітників.

Невдоволені хотіли довести до замкнення копальні „Марвайн Колієрі", але це їм не вдалося. Юнійних майнерів, котрі вертають до роботи, стереже поліція.

САМОГУБСТВО БЕЗРОБІТНОГО МАЙНЕРА.

СКРЕНТОН. — Майнер Деніел Русітор, літ 30, котрий був рік без роботи, дуже врадувався, коли його покликали минулої пятниці до роботи в копальні „Алеска". Та пікетчики не пустили його до роботи. Вернувшися додому, він відобрав собі життя револьверовим вистрілом.

ПОБИВАЮТЬ СТОРОЖУ КОМПАНІЇ КАМІННЯМ.

АТІС (Огайо). — Страйкуючі майнери обкидали камінням двох старшин з „Нешенел Гард", яка стереже копальні.

ПОЖИВУ И ОДІННЯ ЗВІЛЬНЕНО ВІД ПОДАТКУ ВІД ПРОДАЖЕЙ.

ВАШИНГТОН. — У конгресі не може прийти до згоди щодо заведення податку від продажей. Податкова комісія (Ди Гавз Вейс енд Мінс Комiті) хоче піти назустріч опозиції й уже годиться звільнити від нового податку поживу, одіння, ліки і ще деякі артикули. В той спосіб доход з того податку зменшиться на $139,000,000 і на покриття цеї суми треба шукати нових жерел доходу. Та й ці уступки ще не задоволяють противників податку від продажей.

ПРОТИ ПОСТАНОВ ДОХОДОВОГО ЗАКОНА ЯК НЕКОНСТИТУЦІЙНИХ.

ВАШИНГТОН. — Супрім Корт узнав неконституційними ті постанови доходового закона з 1926 року, які вважають даровизну, зроблену на два роки до смерти, даровизною зприводу надходячої смерти і втягають її до спадкової маси для федерального оподаткування.

Зприводу цього рішення державна скарбниця потерпить значні втрати.

З ВИБОРЧИХ МАХІНАЦІЙ.

НЮ ЙОРК. — „Ди Кавнті Трост Компані" домагається від Тимоті Мари заплати векселя на $50,000. Мара подає, що він підписав вексель на те, щоби своїм іменем закрити властиве жерело, звідки походила та сума, яка була вжита на виборчу кампанію в користь бувшого говернора Смита, коли він кандидував на президента.

НАВІТЬ СЕРЕД СКРУТИ ЗАВЕРТАЮТЬ СОБІ ГОЛОВИ ДУРНИЦЯМИ.

ШИКАГО. — Рада міста, яка має досить клопоту з тим, що нема грошей на покриття найконечніших потреб міста, дебатувала кілька годин над тим, чи позволити приклонникам наготи купатися в озері в окремім місці в повній наготі, щоби в той спосіб втягати лекше позафіялкові проміні сонця. Вкінці переважила думка, що купальники таки повинні щось мати на собі.

САМОГУБСТВО З НУЖДИ.

НЮ ЙОРК. — Місс Джейн Айкен, літ 40, будучи два роки без роботи і не маючи спромоги заплатити довжного комірного, струїлася газом, залишаючи заставні листи на годинник і перстень з проханням їх викупити і заплатити довжний чинш.

ВЕСНА ЗІ СНІГОМ.

НЮ ЙОРК. — Вже завитала весна, але з холодними дощами і снігом.

ШИКАГО. — Весна зачалася тим, що цілий день падав сніг.

ГИНУТЬ ВІД СПЕКИ.

ТАМПІКО (Мексико). — Весна принесла таку спеку, що люди гинуть. Є 115 степенів тепла. Надійшов гураган.

ПАМЯТИ ВЕЛИКОГО ВИНАХІДНИКА.

ВАШИНГТОН. — Президент Гувер видав відозву, в якій взиває американський нарід відсвяткувати память пятьдесятьлітньої роковини винаходу бациля сухіт, а з тим і вшанувати імя д-ра Роберта Коха, Німця, котрий винайшов того бациля в 1882. Від того часу смертні випадки з причини сухіт зменшилися до одної четвертини того, що було до цього винаходу.

ПОВІДОМЛЕННЯ ДЛЯ СОЮЗОВЦІВ МІСТА НЮАРКУ, Н. ДЖ. В СУБОТУ, ДНЯ 26-ГО БЕРЕЗНЯ (MARCH) 1932 РОКУ

— відбудуться —

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ У. Н. СОЮЗА

В УКРАЇНСЬКІЙ ГАЛІ (СТАРА ЦЕРКВА)

249 COURT STREET, NEWARK, N. J.

Початок в годині 7-мій ввечір.

1) У. Н. Союз в минулому і майбутньому.
2) Наша Молодіж важний чинник в організації.

Промовляти будуть: Р. Слободян, гол. фін. секретар, і Омелян Ревюк, гол. редактор Свободи.

На зборах буде порушено багато важних справ, тому конечним є, щоби прибули всі місцеві урядники й члени всіх відділів У. Н. Союза в Нюарку.

Головна канцелярія У. Н. Союза.

ЛАВОЮ ДО АРЕШТУ.

Не вважаючи на те, що світова господарська кріза так дуже дається в знаки і нашим людям, адміністраційна влада карає ще за всякі дрібниці. Ось у селі Ягорові, пов. Бучач, стільки кар, що народ лавою суне до арешту, бо платити грішми нема з чого.

АРЕШТУВАВ САМ СЕБЕ.

В місточку Еклешейл в Англії начальник поліції прийшов ранком до бюра й застав записку ось такого змісту: „Отсим повідомляю, що я безробітний і, не маючи де переспати ночі я вломився сюди й сплю у вязничній келії побіч". Начальник отворив келію і справді — в кутку спав якийсь чоловік. А коли прокинувся, представився — начальникові поліції й сказав йому, що він минулого дня обікрав одного пана на кілька фунтів стерлінгів. Але переконався, що він є кепський злодій, бо сумління почало його гризти так, що він, не ждучи ранку, вломився до арештів поліції й отсе арештував себе. Сумлінний чоловік!

ЛЮКСУСОВА ІНСТИТУЦІЯ.

Англійська газета „Івнінг Стандард" помістила під наг. „Союз Націй коштує нас 1000 фунтів денно" інформаційну статтю про Союз Націй. Автор статті пише: „З 54 членів Союза Націй сім членів належать до британської імперії, а це: Велика Британія, Канада, Австралія, Полудиєва Африка, Нова Зеляндія, Індія й Ірляндія. Але ці два останні краї не все піддержують в Союзі Націй англійську політику, так, що британська імперія творить одну десяту частину членів Союза Націй. Та в той час вона платить аж 26.2% членських вкладок. Зате Союз Націй має 15 членів, які повинні би платити, відповідно до величини їх території, пів міліона фунтів стерлінгів; але вони ці суми винні Союзові Націй. І так, винні: Китай 375,000, Аргентина і Болівія 91,000, Перу 76,000 фунтів стерлінгів. Дальше йдуть: Куба, Сан Домінго, Гватемаля, Гондурас, Нікарагва, Парагвай, Сальвадор і Уругвай, які теж винні Союзови Націй великі суми титулом незаплачених вкладок. Внутрішня адміністрація Союза Націй коштує 1.35 мil. фунтів стерлінгів, при чому Міжнародній Трибунал коштує 106,000 фунтів стерлінгів".

Такі то величезні суми поїдає ця міжнародня організація, якої праця зводиться до безнарадних балачок. Досі, як відомо, Союз Націй не зумів полагодити ні одної важнішої справи, а зокрема останні події на Далекім Сході виказали всю його безсильність і безвартність.

УКРАЇНСЬКА ГОДИНА НА РАДІО.

Заходом українських торговців у Брукліні, Н. Й., буде відіграна українська година в тім місті з радіової стації WMBQ—1500 kc., в цей четвер, від 9-тої до 10-тої години ввечір.

ТАЙНА ПОЧТА В ПОЛЬЩІ.

Гадало Польське Міністерство Почт і Телеграфів, що, підвищуючи почтові оплати, заробить. Тепер виявилося, що мешканці Польщі є практичні і не дуже спішаться платити такі високі оплати значками, отже посилають листи тайною почтою. В Лодзі було таке посередництво, що висилало денно 1,000 листів, це було спричинювало 840 тисяч страти для почти. Таким робом від квітня до грудня м. р. почта стратила більш як 2 міліони золотих.

ГРОШІ — СМЕРТЬ.

Йосиф Піхурський з Янківців приїхав до Тернополя, щоби списати контракт зі своєю нареченою та за купно поля. В місті приступив до нього якийсь осібняк, сказав, що він його знає, і намовляв його до купна корови, дуже гарної і дійної, яку він мусить з конечности продати. Піхурський хотів побачити корову і пішов з незнакомим на т. зв. „Новий Світ". Вивівши Піхурського за місто, осібняк стрілив до нього в голову, а коли той упав, зрабував у нього 750 долярів і втік. Піхурський з трудом доволікся до найближчої хати, звідки відставили його на поліцію, а потім до шпиталю, де виймили йому кулю з черепа. На підставі опису Піхурського арештовано кількох підозрілих, але по ствердженню алібі їх випущено. Задержали тільки Шатковського, якого мають сконфронтувати з Піхурським.

ЗАРІЗАЛАСЬ.

В селі Олеську пов. Володимир, зарізалась бритвою жінка поліцианта місцевого постерунку, Ядвіґа Малиновська. Нещасну в дуже тяжкому стані перевезли до лічниці в Матієві.

НЕДИСКРЕТНИЙ ФАКІР.

У Парижі в одному забавовому сальоні факір Бірман у телепатичному стані виворожив одній пані, що її чоловік зраджує. Жінка почала приглядатися гостям, що приходили у відвідини до її дому. І справді між ними була одна русявка, висока, струнка, про яку балакав їй факір. Зраджена жінка повиганяла з чоловіком. А чоловік подав справу з факіром до суду, де факір відповідатиме за нескромність.

РАНО ПРО МИР, ПОПОЛУДНІ ПРО ВІЙНУ.

Кореспондент канадійської преси в Женеві, Л. Джонстон, ось-так характеризує світову торговицю — Женеву:

Світ ще не бачив такого дива, як ця роззбройна конференція. Перед обідом ми прислухуємося дуже поважним декламаціям статочних державних мужів про мир, взаємне братерство й роззброєння. По полудні йдебо до будинку Ліги Націй і там слухаємо звітів про смерть і знищення на східньо-азійських боєвих теренах. Прислухуємося, як Японці й Китайці обвинувачують один другого і взаїмно закидають собі викликання війни, в котрій що дня кріваваляться і гинуть їх земляки. Д-р Єн, інтелігентний і талановитий представник Китаю, малює могутні картини нещасть, які переживає Китай з вини Японії. Як він скінчить, зараз підноситься японський делеґат Сато, котрий у часі промови Китайця сидів непорушно, і переконує, як то Японія ненавидить війну, до якої її спровоковано, і яку вона мусить вести дуже нерадо.

А зібрана на ґалерії публика час до часу реготеться, як бачить безрадність Ліги в трагічнім конфлікті двох народів.

ХТО НАЙПОПУЛЯРНІШИЙ В ПОЛЬЩІ.

У дискусії над буджетом міністерства освіти посол Ст. Стронський (Кл. Нар.) згадав, що міністер Перацький говорив, що висловником теперішности буде маршалок Пілсудський, та це відоме, що справа ця в Польщі є спірна та степень того спору зміняється. У Стрию в 8 кл. тамошньої гімназії була задача „Найпопулярніша людина в Польщі". Один учень подав як найпопулярнішого посла Лібермана. Того учня прогнали зі школи та відібрали йому право записатися до якоїнебудь гімназії в Польщі. Такі методи навчання недопускальні.

ІСТОРИЧНА ВИКОПКА В ДЕЛІЄВІ.

Робітники, заняті при лупанню каміння в Делієві, пов. Станиславів, натрапили на слід якогось давного гробу. Повідомлений про це „Покутський Музей" вислав на місце свого директора, який прослідив поверхово згаданий гріб, зібрав трохи здобутого матеріялу і забезпечив його до часу, коли можна буде приступити до точніших вислідів. По перших поверхових дослідах догадуються, що гріб походив з ранньо-історичної епохи, близько IX. ст. по Христі.

НЕЗВИЧАЙНЕ САМОГУБСТВО.

Військовий осадник з оселі Полонки біля Луцька, Антін Поровський, 65 літ з причини крізи попав у такі матеріяльні клопоти, що не знаходив для себе іншого виходу, як покінчити життя самогубством. Вирішивши це, отруївся сільним квасом. На імя коменданта постерунку поліції залишив листа, до якого долучив 120 зол. на похорон — і тестамент. Залишив навіть завчасу проготовлені дошки і цвяхи на труну. Перед самою смертю попрощав увесь інвентар і посплачував багато довгів.

ЧЕРГОВІ РОЗСТРІЛИ УКРАЇНЦІВ БОЛЬШЕВИКАМИ

ЧЕКІСТИ СТРІЛЯЛИ В ЖІНОК, ЩО БОРОНИЛИ ЦЕРКВУ ВІД НИХ. РОЗСТРІЛЯНО КІЛЬКОХ ЖОВНІРІВ ПІХОТНОГО ПОЛКУ ЗА ВІДМОВУ СТРІЛЯТИ В СЕЛЯН.

БУКАРЕШТ (Румунія). — З радянського кордону знову наспіли відомости про криваву розправу московських чекістів з українськими селянами. На радянському березі Дністра большевицькі жовніри хотіли зруйнувати церкву в селі Ташлик. 300 жінок стали в обороні церкви й старалися перешкодити її руйнуванню. Жовніри тоді стріляли в жінок з рушниць і скорострілів. При тім кількох жінок убито, а багатьох поранено. Цьому приглядалася румунська погранична сторожа на Дністрі з села Кітцани.

Румунська сторожа біля села Михайлівці також бачила, як радянські жовніри застрілили 15 селян, котрі не хотіли дати знищити хреста, що стояв на площі села Бутураги. Спроби українських селян тікати до Румунії все не припиняються, не зважаючи навіть на те, що большевицька влада оголосила двокільометрову смугу понад Дністром у стані облоги й наказала військам стріляти в кождого цивільного, котрий зявиться в цій смузі. Розстріли на Дністрі селян, котрі стараються дістатись на румунський берег ріки, тревають далі.

Дехто з селян старається перебратись на румунський берег ріки зі своїми родинами. Останніми днями трапився такий випадок. Кілька селянських возів надіхало з бочками до ріки й по леду їхали, ніби набрати води з ополонок. На леду селяни скоро почали гнати своїх коней, тікаючи через ріку до Румунії. Радянська сторожа почала обстрілювати втікачів. Лиш один віз дібрався до румунського берега. Тут виявилося, що в бочці була захована вся родина селянина. Таксамо й в інших бочках були селянські родини, але большевики їх порозстрілювали.

Кількох жовнірів 282 піхотного радянського полку розстріляно за те, що вони відмовилися стріляти в селян, коли ті збунтувалися проти радянської влади. З радянщини все частіше приходять відомости про неспокої серед українських селян і про бунти проти радянської влади. З бунтарями і їх родинами большевики розправляються в страшний кривавий спосіб.

В ШАНГАЮ НАСТУПИЛО ЗАМИРЕННЯ.

ШАНГАЙ (Китай). — Японський посол у Китаю та китайський товариш міністра справ закордонних підписали умови перемиря й мира в районі Шангаю. Отже таким чином формальне замирення в районі Шангаю між Китайцями та Японцями вже наступило.

Японці тепер мають відвести свої війська в межі міжнародних концесій, а китайська армія лишиться на теперішніх позиціях. Між Японцями та Китайцями таким чином утворюється широка невтральна смуга, яка буде знаходитися під контролею міжнародньої комісії, до котрої входять представники від Америки, Англії, Франції й Італії.

ЧЕХІЯ НЕ ДАЛА ВІЗИ ТРОЦЬКОМУ.

ПРАГА (Чехословаччина).— Місцеві газети повідомляють, що чеський уряд категорично відмовився дозволити Троцькому приїхати до Чехословаччини для лікування. За причину відмови вказано, що нема гарантій, що Туреччина дозволить Троцькому вернутися назад.

Крім того сам Троцький не дав усіх зобовязань, які від нього хотіла мати Чехословаччина передтим, заки впустить його на свою територію.

ОЖИВЛЕННЯ В АНГЛІЙСЬКІЙ ІНДУСТРІЇ.

ЛОНДОН (Англія). — Тут викликає загальне задоволення те, що останніми часами почало проявлятися певне оживлення в індустрії. В обігу тепер появилося багато грошей, які вкладають у промисловість та торговлю, що пособляє загальному оживленню й поліпшенню торговельно-економічного життя в краю.

МАГОМЕДАНИ НЕ БУДУТЬ БОЙКОТУВАТИ АНГЛІЙСЬКИХ ВИРОБІВ.

ЛАГОР (Індія). — Всемагомеданський конгрес індійських магомеданів ухвалив низку постанов, у яких він домагається певних прав для магомедан у місцевих самоврядуваннях. Разом з тим конгрес висловився проти бойкоту англійських виробів, який пропагують і стараються перевести гандисти.

З Мадрасу наспіли відомости, що там прийшло до кривавої бійки між Індійцями браманами та Індійцями магомеданами. У тій бійці покалічено тяжко 27 осіб.

НЕ МОЖУТЬ ПРОСЛІДИТИ УМОВИН ПРАЦІ В РОСІЇ.

ЛОНДОН (Англія). — Міністер справ закордонних, Саймон, відповів у палаті послів, що Ліга Націй не може з власної ініціятиви перевести прослідження умовин праці в Росії, бо Росія не є членом Ліги Націй. Це можна зробити лише на запрошення радянського уряду, коли б він хотів доказати, що чутки про примусову працю в Росії є неправдиві.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy		ПЕРЕДПЛАТА; Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

Тел. „Свободи": Mongomery 5-0498. Тел. У. Н. Союза: Montgomery 5-1858.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ЗРОСТАЮЧИЙ ПРОТИПРОГИБІЦІЙНИЙ СЕНТИМЕНТ

Конґрес мав уже нарешті перше голосування над прогибіцією. Хоча це голосування прийшло майже дванацять років по введенню прогибіції в життя, то всетаки донедавна ще навіть і це виглядало неможливим.

Несподіваний був теж вислід цього голосування. Йшло тут про внесок, на підставі якого прогибіційну боротьбу треба би рішити в цей спосіб, щоби лишити кождому стейтови вільну руку робити собі з алькогольними напитками, що йому подобається. Отже за цей внесок заявилися 186 голосів, проти нього 227. Хоч „мокрі" програли, то одначе виграли, бо мало тямучих у політиці людей припускали, що прогибіційний внесок міг дістати аж стільки голосів. Моральна побіда „мокрих" тим більша, що якби вони добули були ще трицять голосів, то мали би були вже більшість у палаті послів. Правда, це ще далеко до двох третин, але несподіваний успіх дає „мокрим" надію добути й цю кваліфіковану більшість, і то вже в дуже близькій будучности.

Запевнення провідників „мокрих" можуть виглядати дещо переборщені, але ніяк не дасться заперечити, що перше голосування в конґресі над прогибіцією відкрило населенню Америки вигляди на закінчення прогибіції. Донедавна ця можливість виглядала виключеною. Здавалося, що американська конституція кладе такі поважні перешкоди для зміни своїх постанов, що ті перешкоди виглядали майже непоборні. Хто тільки пригадав собі, що вистарчає тринацять стейтів, щоб не допустити до переміни конніституційної постанови про прогибіцію, тому надія на переміну мусіла видаватися неможливою.

Та останніми часами маємо богато показчиків на те, що протипрогибіційний сентимент росте в краю з такою силою й скорістю, що ці песимістичні розумування видаються безосновними. Одним з тих розяснюючих фактів є власне голосування в конґресі, котре показує на сильний зріст протипрогибіційних настроїв. Тесаме ствердив недавно тижневик „Литерери Дайджест": з трох міліонів голосів, відданих при пробному голосуванню, понад два і чверть міліона заявилися за зміну прогибіції, а тільки три чверти міліона за її задержання.

Ці факти показують, що вже недовго нам ждати, коли проти прогибіції повстане така велика сила публичної опінії, що ніякі конституційні ґарантії не будуть встані удержати при життю цей закон, який у практиці законом ніколи не був.

ПОДВИГИ НОВІТНІХ МОСКВОФІЛІВ

(Зі Львова).

Подія дня, якою широко займається не лиш наша, але й польська краєва і столична преса, — це афера голови Наукового Товариства ім. Шевченка, проф. **д-ра К. Студинського.** Як відомо з часописів, проти нього виступив директор „Червоної Калини", **П. Постолюк,** з тяжким обвинуваченням, небито професор Студинський є на послугах ҐПУ (Чрезвичайки) і шукає світлин наддніпрянських еміґрантів, переслідуваних Москвою. В додатку виплила нова афера видавця большевицьких „Нових Шляхів", **А. Крушельницького,** який — всупереч усякій етиці журналістичній — відслонив псевдонім автора, якого світлини шукав проф. Студинський і який є співробітником „Червоної Калини".

Не зверталиб ми на це уваги (бо вичерпуючо пише про це краєва преса), коли би **в обороні проф. К. Студинського й А. Крушельницького не виступала польська преса** і то не тільки ендецька („Курєр Львовскі"), але й санаційна („Вєк Нови"). І це надає цілій справі сензаційної закраски...

Бо сам по собі — хоч який страшний — закид, роблений голові Наукового Товариства; хоч яке цинічне й нікчемне є відслонення псевдоніму автора, переслідуваного Чекою, але — дивного в тім нема нічого. Люди, які плювали ось уже роками на все українське, на український визвольний рух; які опльовували діячів „Союза Визволення України" підчас харківського процесу; які („Нові Шляхи") взяли за ціль зогиджувати в очах галицького громадянства память Січових Стрільців (це була, мовляв, „буржуазія"!), — ці люди спосібні на все. Але всеж досі їх уважав широкий загал за тих, що є в опозиції до Варшави. І ось тепер — їх голосно хвалить польська преса.

Чому? Як? Що сталося?

Політики з короткою памятю стоять перед невідгаданою загадкою. Але ті, що зросли за небіжки Австрії і за польської краєвої влади в „Королівстві Галичини і Володимирії", — ті відразу побачать, що в наглій симпатії польської преси до К. Студинського і А. Крушельницького — віджила стара політика польська: **попирання москвофілів, аби ослабити українство.** Давніше ніхто в Галичині не брав поважно тяготіння москвофілів до оРсії як активну силу, лише — як силу, що на краєвім ґрунті **розбивала єдиний фронт українства.** Ось це саме завдання перебрали й новітні москвофили тепер — оті комуністичні „зміновіховці" з Наукового Товариства і „Нових Шляхів". І на **цім ґрунті зійшлися вони з Поляками.** І Поляки — по заключенню пакту про неаґресію з Совітами — є москвофілами, і наші „комуністи". І. Дмовський пише про „великі досягнення" пятилітки, і Крушельницький. І одні викпивають „вольну" й „самостійну" Україну-„неньку", і — другі. І „Курєри Львовскі" аж захлиснуються з радости, викпиваючи невдачі українських незалежницьких змагань, — і „Нові Шляхи". І „Вєкі Нові" вважають стрілецтво українське за „бандитів" — і „Нові Шляхи". І для одних і для других — першою і головною задачею є: здеморалізувати незалежницький національний український рух. І ось на цім спільнім ґрунті вони й зійшлися. Тому „Курєрки" цілими шпальтами передруковують напасти Крушельницького на українських самостійників, тому „Вєкі" хвалять Студинського й боронять його від „напастей" Українців і зокрема „Червоної Калини"; тому той самий А. Крушельницький, який видає большевицькі „Нові Шляхи", є „мілє відзяни" в Кураторії Львівській і з її доручення видає для української шкільної дітвори — підручники-читанки...

Відтепер ніхто вже не повірить в „опозиційність" до Варшави наших новітніх москвофілів. А за тим всім криється ще більша небезпека.

Користаючи з поблажливости українського громадянства, нові москвофили поволі пішли походом на загарбання наших інституцій: насамперед Наукового Товариства ім. Шевченка і його друкарні, де друкуються самі москвофільські комуністичні видавництва. А потім підуть на інші установи. **Цьому треба негайно покласти край.** Інакше — ми розгубимо все: одно на річ старих москвофілів (і польонофілів), як „Народний Дім" і „Ставропіґію", друге — на річ нових москвофілів (і польонофілів).

Потрібна скора і негайна акція. Не сміють платні аґенти панувати в нашім життю.

О. Сновида.

ЮВИЛЕЙ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ

Дня 23. лютого врочисто відсвятковано в совітській Росії 14-літній ювилей червоної армії. З тої нагоди Реввоєнсовєт видав до свого вірного народу „маніфест", у якім перечислив задачі армії — навні і внутрі держави. Нічого в тім „маніфесті" нема нового, бо все те перемолочувалося вже в пресі совітській. Лише що погрози зовнішнім „ворогам Союза" звучать комічно супроти захоплення Японією Манджурії й Монґолії.

Чи большевики певні своєї армії?

Ось питання, яке цікавить всіх, а найбільше мабуть самих большевиків. Що тут не все „абстаіт блаґопалучно", видко хочби з безнастанних анкет, які робить „Політічеськоє Управленіє" червоної армії: анкет явних і тайних про настрій у війську, про партійну приналежність вояків, про їх минуле і т. д. Анкети—особливо заряджені минулої осени, випади не дуже щасливо, бо — в приказах Пол. Управління (чч. 18 і 20) жадається повної реконструкції „політичної роботи" серед вояків. Рівночасно зорґанізовано „курси марксизму" і т. п. Але і це небагато помогло. На іспитах в січні б. р. показалося, що напр. в 128 полку піхоти на „достаточно" відповіли тільки 16.7% вояків, в 190 полку — лише 19%, в 38 кінноти — 20%. Вийшов отже скандал і ціла большевицька преса — „Красная Звйозда", „Красноармєйская Правда" й інші підняли страшенний галас зприводу **недостаточного комуністичного вишколення армії,** яка „не свідома своїх задач".

Певно, що „красниє командіри" бачать у тім факті — лише дефект механізму, який можна і треба направити. Але хіба лиш сліпцунови не видко, що **кріза марксизму в армії є лише відгомоном крізи в партії,** яка розколюється на секти **і тратить ударну силу як у політиці, так і пропаґанді — серед людности і серед армії.** Партійні діячі задовольнялися чисельними успіхами, паперовим збільшенням числа комуністів, але коли довелося справдити на ділі, що то були за комуністи, вийшов — як от в армії — скандал.

Вийшло, що **комуністична армія — не є комуністична.**

Та інакше й бути не могло. Бо „політґрамоту", марксівське вишколення уділяють в армії — підофіцири, капралі й інші, т. зв. **груповоди, політруки і комісарі.** Але цей персонал в останні часи уляг одній цікавій операції — а саме **відмолодженню!** (очевидно політичному, не при помочі малп). Ще в 1931 р. в Большевицькій Військовій Орґанізації було тільки 14.5% новиків, цебто принятих до партії по 1927 р. Але в 1932 р. таких новиків було вже 25.8%. Що більше, серед партійних інструкторів в армії в біжучому році було тільки 37% таких, що вступили в партію перед 1922 р.; то значить, що дві третини інструкторів вступили до партії **щойно по закінченню громадянської війни.** Відмолодження партійного апарату в армії посувається бистрим темпом,! що фатально відбивається на політичнім вишколенню салдатів.

Ці інструктори — вчать кепсько марксизму, бо самі його гаразд не знають. Крім того — розгубили (або й не мали) в собі патос і завзяття старих большевиків. А бувають і такі випадки, як доносить „Правда", коли „груповод" не вчить як належиться марксизмової і „ґенеральної лінії" партії просто з тої причини, що є — „уклоніст", цебто сторонник лівої чи правої єреси („ухилу"). А комісарі? Комісарі про те не дбають. Коли груповод завинив, скидають його, але новий приходить ще гірший.

А тою „політграмотою" нема що нехтувати! Як писав недавно червоний ґенерал **Клочко** в „Правді", в майбутній війні Совітам доведеться поборювати противника не лиш тенками і ґазами, але й — большевицькою пропаґандою.

От для тогото і мають бути большевицькими офіцирами не лише військові фахівці, але й добрі пропаґандисти. І — як на злість — ця сторона вишколення червоної армії явно не дописує!... Іншими словами, **вразі отвертого конфлікту червона армія — не дуже сильна в засадах большевизму — легко може стати дуже сприятливим ґрунтом для протибольшевицької пропаґанди.**

Всім противникам большевизму треба мати на увазі цей факт, так необережно відслонений большевицькими ґенералами і пресою з нагоди ювилею Червоної Армії...

В. Пужак.

ХИТРА ГУЦУЛКА

(Оповідання).

(5)

— На попа ще пора, бо ще вона може надійти. Хіба би не прийшла до вечера...

Глянув крізь вікно і на дорозі, ще далеко до лісничівки побачив якусь жінку з кошиком в руці. Не сумнівався, що то Калина йде визволяти його. Звернувся до салдата і відповів:

— Не потребую нічого!

Салдат здивований і обурений видивився на нього і з порога не рухався.

— Не потребую нічого! — крикнув ще раз. Знов глянув у вікно і розчарований зійшов з бочки. То не йшла Калина. То була якась інша. Салдат все ще стояв, бо не вірив, що Гуцул хоче йти на той світ зі всіми своїми гріхами. Гнат хотів спекатися салдата, отже промовив до нього сердито:

— Я цілком не числив на те, що у ваших бандитських серцях є милосердя. Справедливість є у Бога. Як хочете відібрати мені життя, то я проти вас безсильний. Я ще не чув присуду.

— Прочитають тобі в саму пору.

— Я ще хотів би побалакати з нашим попом.

— Перекажу полковникови.

Салдат відійшов. Гнат сів на бочці вхопив голову обіруч і разураз глибоко зітхав. Підвівся, станув на бочці і знов глянув на світ божий.

— О, ти гарний світе! Ви, мої гори!

За хатою почув, щось неначе голос лопати, коли нею вдаряти об камінчики. Чув, неначе би з ями викидали землю. Йому мороз пройшов по тілі. Не сумнівався, що то вже копають яму, йому на вічний супочинок. Схопився, вхопив залізні штаби у вікні і з усеї сили став ними термосити. Не подавалися.

*

Варта сповістила полковника, що прийшла дівчина з кошем покладків.

— Зараз нехай сюди прийде! — полковник сказав.

В кімнату увійшла якась постать, приступила до полковника і, подаючи йому кошелик з покладками, сказала:

— Всі свіжі. Між ними нема ні одного, яке мало би більше, як тиждень.

Полковник не приняв покладків, тільки витріщив очи і глядів на дівку так, неначе би перед ним стояла якась велика, страшна загадка. То була двацятьлітна дівка. Мала, ряба, руда, зизоока, на одним оці більмо, ніс переломаний і приплесканий на лівий бік, горішні зуби на верха, лице напухле. Каправими очима гляділа на полковника, вискаливши до нього зелено-чорні зуби, великі як ґралі.

Полковник забув язика в губі, глянувши на ту красуню. Стояв ступанілий, неначе би добре дістав довбнею по голові. Нарешті спитав:

— Як тебе кличуть?

Вона відповіла сміючися:

— Гі, гі, гі!

— Чи то в твоїй стороні молодий Гуцул застрілив мого салдата?

— Гі, гі, гі! — відповіла, кивнувши головою, що так.

— То справді тебе мій салдат тягнув у ліс?

— Гі, гі, гі! — дівка знов кивнула головою, соромливо відхиляючи її в бік.

— Чи тоді справді був ясний день, і він бачив тебе, придивився тобі?

— Гі, гі, гі! Придивився.

— Неймовірне! Страшне! — крикнув полковник. — Як би той салдат ще не відпокутував свого, то за такий смак, я приказав би його розстріляти!... Варта! Арештанта сюди! Живо!

Гнат вже крізь своє вікно бачив, хто то йде з покладками. Він вгадав, що се підступ його мами. В нього вступив свіжий дух. Коли увійшов до полковника, дівка підбігла до нього, виспівуючи ріжними голосами:

— Гнате! Любий Гнате! Глянь же на мене бодай ще раз, заки...

Полковник вже не хотів нічого чути ні бачити. Сам підійшов до дверей, відчинив їх власноручно і з низьким поклоном перед ними показав їм рукою, щоби вийшли. Гнат одною рукою обіймив потвору за стан, другою подякував полковникови і вийшов зі своєю спасителькою.

Дівка не жалувала, що парубкови помогла. Вона не ризикувала нічого, а заробила корову, яку пригнав їй старий Корбуляк. Також заробила собі досмертну вдячність двох пар Корбуляків: старих і молодих. Гнат вже не відкладав, а звінчався з Калиною таки зараз.

(Конець).

Даймо змогу „Рідній Школі" в Старому Краю наладнати широку постійну мережу станиць рідного національного виховання на українських землях.

Кождий сотик, кождий даток
Нашій „Рідній Школі" в дар
Це майбутнього завдаток,
Це на ворога удар.
Рідна Школа — наша зброя,
Рідна Школа — це наш щит,
В Рідній Школі — міць героя,
Що неволю повалить.

ЖИТТЄВЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ І НАДІЛЕНІ

Коли життєве обезпечення має благородний вплив на обезпеченого, то має воно не менше глибокий вплив на наділених.

Як знаємо, **наділеним** або **бенефіціяром** називається та особа, котра має дістати відшкодування по смерти обезпеченого. Є це звичайно муж або жінка обезпеченого, його родина або діти. На всякий випадок це повинна бути особа, що за життя обезпеченого має якусь користь від нього, бо посмертне є відшкодуванням за смерть особи, а відшкодування не можливе, де нема шкоди, а шкода — це втрачена користь. Отже особа, що не має ніякої користи з життя обезпеченого, не повинна бути бенефіціяром. Тому державні закони і статути орґанізацій не дозволяють записувати посмертне на зовсім чужі особи.

Кождий бенефіціяр, котрий є свідомий того, що він має право до запомоги по смерти обезпеченого, свідомий також того, що матеріяльний тягар обезпечення поносить обезпечений, хоч він не буде мати з того матеріяльної користи. Ця обставина, що обезпечений не може мати ніякого маєткового інтересу в своїм обезпеченню, дає запевнення кождому наділеному, що обезпечений наділив його правом до посмертного не з вирахування, але з любови. Така свідомість звичайно сама стає основою любови. Жінка, яка є свідома безінтересовної любови свого мужа; діти, свідомі безінтересовної любови своїх родичів; родичі, свідомі безінтересовної любови своїх дітей; рідня, свідома безінтересовної любови своїх кревних, — вони все поважають, шанують і люблять себе навзяїмно більше ніж ті, які тої свідомости не мають.

Родичі, наділені посмертним по сині або дочці, мусять бачити в такім записі найкращий доказ діточої любови до себе. Діти, яких будучність обезпечена батьком через асекурацію, мусять бачити в тім найкращий вираз батьківства. Жінка, на яку записане посмертне по мужу, мусить бачити в тім найвимовніший доказ, що обітниця любови її мужа це не пусті слова, але дійсність.

Обезпечення є краще запевнення про тревалість любови, ніж дорогі дарунки, бо воно вимагатиме точних вкладок, щомісячного нового доказу. Можна сказати, що якби молоде подруже лиш трохи застановилося над тим, воно від себе не жадалоб іншого запевнення любови, як обезпечення себе в певній запомоговій орґанізації.

Обезпечення не лише зміцнює любов межи членами родини; воно впливає на них корисно і в тім напрямі, що віддалює від них журу про будучність, робить їх щасливішими і позволяє їм безжурно займатися своїм заняттям. Відобравши їм клопіт про будучність, обезпечення не позволяє їм дивитися байдужно на теперішність; певність про будучність подвоює їх старання за теперішний добробут, робить їх пильнішими, дбайливішими.

У цей спосіб життєве обезпечення має добрий вплив на бенефіціярів, ще заки вони дістануть посмертну запомогу по смерти обезпеченого. Очевидна річ, що сама запомога це найбільше добро і його вплив найбільший. Щоби пізнати його значіння, вистарчить представити собі положення родини по смерти свого кормителя, як вона дістане посмертну запомогу, та порівнати це з положенням, у якім тасама родина знайшласяб, якби не була дістала запомоги. Це все такі очевидні річи, що про них писати зайво.

Ніякий культурний нарід не може обійтися без шкільного Товариства, яке в національній державі стає клітиною державно-освітного апарату, а в мішаній — доповнює її занедбання чи недогляди в освітній роботі. — Скількиж більше значіння для бездержавного українського народу має „Рідна Школа" в старому краю! Памятаймо на це!

Національним ідеалом українського народу перейметься дитина в Старому Краю тільки в „Рідній Школі". Тому піддержім завзято її змагання в її другому пів-столітті!

ПОДЯКИ.

Я нижче підписаний член Бр. св. Івана Хрестителя, від. 230 в Йонґставн, Огайо, складаю щиру подяку головним урядникам У. Н. Союза за скоре виплачення мені посметного по моїй жінці, бл. п. Марії Бурка, в сумі $1,000, і заявляю, що в сій справі не маю ніяких претенсій до У. Н. Союза.

Також складаю щиру подяку урядникам відділовим і членам згаданого відділу, що допомогли мені в такім нещаснім положенню, і заразом складаю подяку усім присутним, котрі віддали останню прислугу і відпровадили тлінні останки на вічний спокій.

Мартин Бурка.

Я нижче підписаний член від. 57 У. Н. Союза у Вілінґ, Вест Вірджінія, складаю щиру подяку головному урядови У. Н. Союзв за уділення мені з запомогового фонду підмоги в сумі $50, що в моїм скрутнім положенню і в моїй недузі було для мене великою поміччю.

Отож, Браття і Сестри, вступайте і приєднуйте до У. Н. Союза своїх братів і сестер, бо У. Н. Союз є першою українською орґанізацією в Америці, що опікується нами в потребі. Також щиро дякую урядникам мого відділу у Вілінґ, Вест Вірджінія.

Пилип Бурка.
Йонґставн, Огайо.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

СІЯЛИ ВІТЕР, ТЕПЕР ЗБИРАЮТЬ БУРЮ.

Під таким наголовком появилася в часописі „Америка" з дня 12 березня б. р. стаття о. Ол. Пристая з Гартфорд, Конн., в якій він накинувся мокрим рядном на редакторів „Свободи" за те, що в Америці є по українських громадах „релігійна боротьба", що громади не платять катедратика, що редактори наставляють „народніх" епископів замість визнати одного правдивого епископа Богачевського, та що релігія і церква обернені в Америці на „торговицю, одну більше „незалежну" від другої, а залежну від одного або двох бутлеґерів, які „вписують" нарід що тижня до нової дієцезії, до нового епископа, або щойно кандидата на епископа".

Таке й богато дечого іншого виписує старий священик, який зачисляє себе до ревних католиків та ревних діячів і який „болїє" над долею У. Н. Союза й тих відділів, які терплять через ту релігійну боротьбу, — до якої нібито заґнали їх редактори „Свободи".

Коли пишуть такі неправди „оборонці" чи большевики, то я не звертаю на це уваги. Бо це вже їх „професія" нападати на „Свободу" і на наш У. Н. Союз. У них не знайдете за десять літ одного слова доброго на наш орґан, редакторів і нашу орґанізацію. Але коли виписує таке священик, і то старий, і покликується у тих виступах проти редакторів ще й на „святе євангеліє", то думаю, що таки треба щодо цього забрати слово тим, котрі є дійсними членами У. Н. С. котрі читають „Свободу" від десяток літ і котрі для Союза працюють, а крім того й своєї церкви пильнують.

Я не розумію, як редактор „Америки" міг перепустити в католицькій ґазеті, себто релігійній, статтю, в якій священик говорить про святе євангеліє і про „публику" і „дипльомованих варятів". Нам, людям простим, які звикли до простої побожности, якось робиться ніяково читати такі річи, які добрі для большевицької ґазети, котра кпить собі з усяких святощів і все перемішує з болотом. Та від священика й релігійної ґазети, коли вони ще покликуються на святе євангеліє, можна чейже вимагати чого іншого, а то євангельського спокою, благородного й поважного тону. Хіба не краще писати з євангельською добротою, з отим євангельським всепрощенням, яке надається далеко краще до поправи якогось лиха ніж паплюження, називання розумних людей „варятами" і т. п.? Особливо можна надіятися такого євангельського способу обговорювання громадських і релігійних справ від старих, посивілих у проповідуванню євангелія священиків. Час би хоч на старости літ отаким священикам як о. Пристай не тільки проповідувати євангеліє, але й примінювати його у практичнім житті, а лайку, злобні заміти і „варяцтва" лишити пропаґаторам „большевицького євангелія", чи їм подібним. І час би католицькій „Америці" про це памятати.

А тепер про саму справу. Не журіться, о. Пристай, У. Н. Союзом, бо наскільки знаю, Ви навіть не є його членом. У. Н. Союз дасть собі раду. Нема ніде ніякого розбиття в нашій організації, а коли де є які тертя на релігійній точці, то добре наша „Свобода" робить, що сейчас це пятнує. Ми, Союзовці, дуже добре розуміємо становище „Свободи". Вона так думає, як і ми. Ніхто з нас не хоче ніякого церковного заколоту ні в громаді ні в нашій організації. Хто читає наш орґан, цей знає, що сотками разів „Свобода" напоминала, щоби бути вибачливим у релігійних справах і ніяк не допускати до розбиття громад чи товариств зприводу релігійних переконань. Але „Свобода" завжди вчила, що треба навчитися народови вміти постояти за свої права, що не можна допускати в ніякій церкві до того, щоби церква була вжита на наше примирення з нашими національними ворогами. „Свобода" побивала рутенську, хрунівську політику Назарука, котрого так дуже попирав еп. Богачевський. А чи рідний край не відвертається тепер від д-ра Назарука, чи не робить він там тепер угоди з ляцькими наїзниками? І чи це, що „Свобода" виступила проти д-ра Назарука й еп. Богачевського за їх політику і їх плямлення памяти Івана Франка, можна назвати „релігійною боротьбою"? Чи це, що нарід хоче мати право розпоряджати своєю кервавицею, є релігійною боротьбою? Чи виступи проти конкордатів і напятнування еп. Богачевського за те, що не підніс голосу в обороні „спацифікованих" Ляхами наших братів, є релігійною боротьбою?

Я думаю, що коли би такі священики як о. Пристай були мужно поперли боротьбу „Свободи" і станули у свій час проти рутенської політики Назарука й еп. Богачевського й на тім становищу видержали, сьогодні не було би потреби говорити про релігійне розбиття в Америці. Була би певно побідила євангельська правда в політиці і в церкві. А так у політиці дала собі „Свобода" раду з д-ром Назаруком і його нема. Хрунівство під тим оглядом завмерло в Америці. Але церква далі терпить, бо еп. Богачевський ні не хоче розстатися з Америкою, ні не зміняється.

Кажете, о. Пристай, що як би не було греко-кат. церкви, то не було би її „дитини", себто У. Н. Союза. Будьте певні, о. Пристай, що коли би при заложенню У. Н. Союза була українська греко-кат. церква в руках еп. Богачевського, то досі не було би в Америці ні то У. Н. Союза, але й самої греко-кат. церкви. А наші люди були би в „Звйонзку Народовим", чи в інших йому подібних інституціях. Бо чи можливо договоритися з еп. Богачевським? От глядіть на нашу громаду, яка є 3 роки в процесі з епископом. Писали до епископа відділи У. Н. Союза, Провидіння і громада й нічого не помагає. Просимо й благаємо, але те все дармні наші зусилля. Диктатура, тай годі! А тут Америка. Люди зазнали деякої свободи, навчилися розбирати ріжні справи і тут годі послугуватися старими австрійськими способами, за якими стояв жандарм.

Нашої громади „Свобода" певно не загрівала до „файту". І його певно не було би, як би еп. Богачевський був хоч трохи вирозумілий, якби відчував правдивого духа народа, якби пішов назустріч нашому бажанню навчитися правити собою.

І коли би о. Пристай так ставив справу, то була би з того якась користь. А так еп. Богачевський може тільки радіти, бо припускає, що таких отців Пристаїв є більше, які його оборонять з ненависти до редакторів „Свободи". А в нас завжди знайдеться якась ґазета, що помістить такий голос, щоби „дошкулити" редакторам „Свободи". Та воно на ділі „Свободі" не шкодить, ні її редакторам, ні У. Н. Союзови, але самій греко-кат. церкві таки шкодить, бо відхилює увагу від правдивих виновників релігійної суматохи в Америці, тих, котрі ту боротьбу спричинили і котрі мали і мають змогу її зліквідувати, але зліквідувати її не хочуть, не можуть, чи не вміють.

Ігнатій Климишин,
предс. 369 від. У. Н. С.
в Палмертон, Па.

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА

за лютий 1932 року.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 2. Мацько Іван.
В. 34. Солак Текля, Ложинський Михайло.
В. 44. Шевчик Анна.
В. 90. Костів Стефан.
В. 92. Паплик Анна.
В. 94. Шеремета Варвара.
В. 102. Марковська Марія.
В. 137. Пель Олекса.
В. 217. Матковський Андрій.
В. 247. о. Костюк Ізидор.
В. 324. Бурак Юлія, Матлюк Ева.
В. 327. Катала Софія.
В. 359. Дичковська Павлина.
В. 361. Юшкевич Марія, Юшкевич Зузанна, Юшкевич Анна, Гузар Михайло, Мищук Іван, Паркер О. Василь.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 12. Олекса Петро, Олекса Юстина, Олекса Марія.
В. 28. Рябець Стефан, Дубитський Франко, Грушевський Іван.
В. 34. Козопас Дмитро, Козопас Розалія, Фурдин Анна, Фурдин Василь, Качай Анна, Качай Василь, Фрилек Микола, Фрилек Катерина, Борковська Теодора, Ятцишин Олена.
В. 36. Тиха Евдокія.
В. 37. Слиш Юлія, Качараль Анна.
В. 41. Раґуля Параска, Красневич Михайло.
В. 51. Джумак Олена.
В. 55. Овсяний Андрій.
В. 63. Антошик Анна.
В. 73. Жарський Іван.
В. 75. Куник Іван.
В. 78. Лесяк Петро, Іздепський Іван, Косинський Михайло, Молочняк Петро.
В. 85. Мороз Андрій, Мороз Петрунеля.
В. 96. Ревт Сенько.
В. 102. Врублевська Марія, Врублевський Михайло, Кривий Андрій.
В. 121. Витенюк Анна, Витенюк Ілько, Бойко Іван.
В. 127. Качор Лука.
В. 133. Будник Антін.
В. 135. Матушевська Параска, Матушевський Іван, Ґлушко Дмитро, Глушко Софія, Голобенко Іван, Голобенко Григорій, Голобенко Марія. Столиця Олекса, Ориховський Дмитро, Матерна Йосиф.
В. 147. Кущак Олекса, Шурян Іван, Шуринь Анна, Югас Іван, Барняк Анна, Потіха Анна, Потіха Константин.
В. 162. Поташ Стефан, Майбук Ярмило, Мохницький Казимир.
В. 170. Пасічняк Василь.
В. 177. Рой Федор.
В. 183. Дороцький Михайло, Куземич Ілько.
В. 185. Олейко Теодор, Олейко Юстина.
В. 193. Брудна Марія, Брудний Стах, Нестор Катерина.
В. 216. Пишко Анна.
В. 217. Пухир Іван, Бандура Доська.
В. 218. Клюс Михайло, Клюс Марія. Рудяк Михайло, Звара Анна.
В. 222. Сенів Андрій.
В. 223. Тарабаш Дмитро.
В. 229. Кашуба Юрій, Савкулич Григорій, Мияк Іван, Федишин Каролька, Москалик Марія, Вольський Генрик, Буч Федор, Славський Антін.
В. 230. Волейник Петро, Волейник Ева, Кушнірський Григорій. Кочанов Пазя, Кочанов Клавдій, Баран Михайло.
В. 239. Вигінний Андрій.
В. 245. Кухарчук Константин, о. Ялечко Йосиф.
В. 246. Бойко Пелягія.
В. 248. Урбан Йосиф.
В. 250. Сленьк Йосиф.
В. 259. Мушинський Іван.
В. 26 . Федишин Стефан, Федишин Ева.
В. 276. Муральчик Настуня, Муральчик Григорій, Ґебет Теодор, Кость Марія. Кость Катерина, Дністрян Семен, Дністрян Феня, Роман Катерина, Роман Михайло, Павцьо Онуфер, Павцьо Марія, Сисин Марія, Сисин Василь, Сисин Микола, Крис Гаврило, Крис Олена, Магник Теодор, Сенютка Григорій, Тер Михайло, Тер Ева, Лазор Григорій, Рапач Іван, Бабяк Михайло.
В. 284. Шалапій Василь. Шалапій Катерина.
В. 300. Балаґуш Петро, Шевчук Анна.
В. 301. Мотлюк Микола, Сенів Мойсей, Кулич Семен, Думанчук Анна, Думанчук Лука, Юханська Катерина, Юханський Іван, Береза Антін, Леськів Ілько, Смаль Кость, Галущак Василь, Николишин Микола, Николишин Анна, Новосад Юлія.
В. 304. Риджик Онуфрій.
В. 307. Прус Петро, Прус Анастазія.
В. 312. Лисюк Калиник.
В. 316. Застроцький Іван, Зарицький Йосиф, Кисель Клемент.
В. 321. Андрушко Текля. Вольчак Ігнатій.
В. 326. Чекальський Лев. Чекальська Розалія.
В. 334. Кушнір Розалія.
В. 338. Балоґ Михайло, Крайняк Іван.
В. 339. Гайванович Микола.
В. 352. Пацановський Іван, Пацановська Марія, Бандирська Софія.
В. 360. Слука Мартин.
В. 361. Петрівський Петро.
В. 362. Николенко Франка, Николенко Макар.
В. 363. Луцишин Марта.
В. 367. Лесів Федор.
В. 370. Кобильняк Йосиф.
В. 380. Кривень Стах.
В. 385. Алексейчук Тихон, Алексейчук Наталія, Скобар Іван, Скобар Параскевія.
В. 400. Винарчик Микола.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 20. Кардаш Катерина.
В. 29. Гойсан Софія.
В. 105. Свистун Антошка.
В. 133. Кривицький Стефан.
В. 153. Бисек Михайло.
В. 182. Живицька Софія.
В. 217. Завадецький Андрій.
В. 248. Заплітний Павло.
В. 361. Козак Михайло.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 1. Новак Фемій, Смалець Варвара, Смалець Іван.
В. 3. Тхір Антін.
В. 5. Курик Ева, Фрей Іван.
В. 7. Вера Василь.
В. 10. Горбаль Гнат, Крижановський Іван, Хвалик Фемія, Хвалик Семен.
В. 18. Гапій Михайло, Лабовська Анна, Лабовський Іван, Евац Теодор.
В. 28. Дубецький Василь, Криба Розалія.
В. 32. Довганюк Юрій.
В. 36. Ґереґаль Ева. Олексин Катерина, Травинська Параня.
В. 44. Вербицька Марія.
В. 45. Слободян Стефан, Карпчук Анна, Карпчук Михайло.
В. 61. Шафран Дмитро. Маркович Іван.
В. 66. Пивоварчик Петро, Ґарко Михайло, Ґарко Ева, Дідоха Теодор, Філь Антін, Глют Василь.
В. 67. Андрушко Антін.
В. 70. Возняк Андрій, Возняк Іван, Павлина Дмитро, Павлина Анастазія.
В. 75. Шанайда Василь, Шанайда Марія.
В. 77. Медвідь Йосиф.
В. 80. Стиран Іван.
В. 82. Гуменчук Анна.
В. 85. Процько Анна, Палагнюк Іван, Корницький Василь, Пелехач Андрій, Шляхтянчин Василь, Мадай Іван.
В. 86. Кисільовський Олекса, Юфимюк Тихон, Сайкевич Григорій, Бекеч Андрій.
В. 91. Філь Марія. Афтанас Микола.
В. 93. Василів Андрій.
В. 96. Мазур Іван.
В. 102. Гриб Марія, Гриб Григорій, Любінський Михайло.
В. 109. Новак Роман.
В. 112. Дутковська Варвара, Ґембарська Юстина.
В. 118. Молхан Михайло, Мазурчак Микола, Кость Василь.
В. 119. Когут Анна.
В. 124. Майкович Михайло, Майкович Анна, Майкович Марія, Майкович Анастазія.
В. 131. Пронюк Дмитро.
В. 132. Смолінський Стах, Бережницький Вінцентій.
В. 142. Шевчук Юрій.
В. 155. Мельник Андрій.
В. 164. Бутрій Михайло, Дідич Стефан.
В. 168. Бельнів Василь.
В. 169. Яців Михайло.
В. 170. Дахович Михайло, Грабінська Юлія, Грабінський Олекса.
В. 177. Ґорняк Андрій.
В. 179. Волянський Михайло.
В. 185. Каваш Меланія, Каваш Стефанія, Каваш Олена, Келечава Стефан.
В. 192. Бундик Катерина, Бундик Михайло.
В. 193. Гайдук Антін, Буняк Блажій.
В. 198. о. Микитяк Деметрус.
В. 210. Струк Іван. Струк Григорій, Струк Антін, Струк Катерина, Завадовський Стефан, Шиманський Мирослав.
В. 214. Василушко Теодор, Возовик Михайло.
В. 217. Николайко Стефан.
В. 218. Пущак Семен, Пущак Катерина, Петрух Войтек, Недоступ Анна, Омелян Андрій.
В. 222. Шеремета Йосиф, Шеремета Софія, Шипінка Михайло, Каспир Гарасим.
В. 229. Баковський Михайло, Баковська Анна, Хаберик Франко, Федюк Федор, Литвак Франка, Литвак Карп.
В. 235. Невойда Павлина, Вулчак Григорій. Вулчак Марія, Денько Василь, Денько Катерина, Ясинський Микола.
В. 236. Ханас Михайло.
В. 237. Кобланська Олена.
В. 243. Вишньовська Евґенія.
В. 245. Корсак Михайло.
В. 247. Старобринський Петро, Гук Теодор, Білик Іван.
В. 249. Здиняк Катерина.
В. 253. Зварич Василь, Берник Розалія, Берник Теодор.
В. 257. Зубрид Антін, Зубрид Марія, Зубрид Олена.
В. 266. Ференц Григорій, Варшона Яків, Дух Антошка, Дух Іван, Вовнянка Василь, Сивик Стефан.
В. 274. Сухар Марія, Сухар Дмитро, Синидяк Михайло.
В. 276. Гладьо Михайло, Гладьо Анна, Карасик Стелла. Шведюк Музей, Берців Гнат, Цибак Василь, Федушко Пелагія, Карачок Петро.
В. 277. Шостак Іван.
В. 280. Цебинь Франко, Мацьків Марія, Мацьків Павло.
В. 285. Кривий Томко.
В. 288. Стирановський Іван, Стирановська Марія.
В. 289. Войтович Василь.
В. 290. Цилинська Ольга, Будагазій Марія.
В. 292. Шустакевич Микола, Мариняк Микола, Мариняк Олена.
В. 293. Николаїв Анастазія.
В. 300. Сенчишин Михайло, Масний Василь, Масний Іван, Ґаврик Фруська.
В. 304. Попелюк Андрій, Котелець Стефан.
В. 307. Мочарнюк Анна.
В. 308. Саланик Стелла, Саланик Марія.
В. 316. Ґой Василь, Ґой Гаська. Хованець Андрій, Гарасимишин Франко.
В. 322. Банит Юлія.
В. 324. Моклюк Іван.
В. 330. Андрийшин Іван.
В. 335. Яртим Григорій.
В. 338. Плашко Магдалина, Пестрак Катерина.
В. 340. Саланський Йосиф, Щудлик Марія.
В. 343. Біялт Павло, Мойсиняк Павло.
В. 345. Давидів Катерина.
В. 349. Билида Василь, Перот Олена.
В. 356. Ревацький Лев.
В. 361. Ставчанський Мафтей, Ставчанська Марія.
В. 364. Петровський Лій, Запоточна Катерина.
В. 367. Рудий Терефон, Медвідь Юрій.
В. 370. Сташук Іванна.
В. 373. Білик Олена.
В. 375. Михавка Василь.
В. 400. Мозиловська Пазя.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 41. Бисек Михайло.
В. 42. Сусчинський Блажій.
В. 45. Свистун Антошка.
В. 62. Волчанський Василь.
В. 133. Кривицький Микола.
В. 237. Заплітний Павло.
В. 276. Губаль Василь.
В. 280. Будник Панько.
В. 292. Файна Катерина, Файний Андрій.
В. 306. Пушкар Гаська, Пушкар Григорій.
В. 341. Микита Марія.
В. 349. Козак Михайло, Кобланський Павло, Кобланська Марія, Тимецька Реґіна.
В. 367. Завадецький Андрій.
В. 388. Бандирська Софія, Мусійчук Мирослава, Мусійчук Стефан, Пацановський Іван. Пацановська Марія.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ:

В. 12. Чиплій Михайло.
В. 63. Процишин Василина.
В. 78. Шиманська Людвіґа.
В. 83. Свербивус Андрій.
В. 97. Височька Петрина, Савчин Марта.
В. 102. Смолило Олекса.
В. 140. Голюк Луць.
В. 143. Ковальчук Стефан.
В. 147. Шуринь Володимир.
В. 159. Макута Іван.
В. 160. Грабар Андрій.
В. 193. Філь Василь.
В. 200. Лата Павло.
В. 214. Коцюба Іван.
В. 230. Бурка Марія.
В. 273. Пиндус Григорій.
В. 276. Гриневич Елисавета.
В. 305. Онуляк Семен.
В. 310. Шевчук Теодор.
В. 314. Стец Анна.
В. 362. Курка Семен.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком лютого 1932 р. було в У. Н. Союзі повнолітних членів	20,653
В місяци лютім 1932 р. принято нових	20
В місяци лютім 1932 р. принято наново	174
В місяци лютім 1932 р. принято з переступними листами	11
Разом	20,858
В місяци лютім 1932 р. суспендовано	207
В місяци лютім 1932 р. відійшли з переступними листами	25
В місяци лютім 1932 р. відійшли до інших кляс обезпечення	
В місяци лютім 1932 р померли	22
Разом	254
З кінцем лютого 1932 р. в. У. Н. Союзі було повнолітних членів	20,604

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС І СУМ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

СТАРИЙ РІД.

В клясі Д.	на $ 100	7
В клясі А.	на $ 250	369
В клясі А.А.	на $ 500	5,546
В клясі В.	на $ 750	851
В клясі С.	на $1000	12,801
В клясі В.В.	на $1500	291
В клясі С.С.	на $2000	99

НОВІ РОДИ:

Обезпеченне платне по смерти з вкладками до 70 року життя.

В клясі О- 500	на $ 500	98
В клясі О-1000	на $1000	98
В клясі О-1500	на $1500	4
В клясі О-2000	на $2000	2
В клясі О-2500	на $2500	—
В клясі О-3000	на $3000	—

Обезпеченне платне по смерти з вкладками протягом 20 літ.

В клясі Р- 500	на $ 500	74
В клясі Р-1000	на $1000	141
В клясі Р-1500	на $1500	4
В клясі Р-2000	на $2000	4
В клясі Р-2500	на $2500	—
В клясі Р-3000	на $3000	—

Обезпеченне платне за життя з вкладками протягом 20 літ. (Ендавмент).

В клясі Е- 500	на $ 500	121
В клясі Е-1000	на $1000	89
В клясі Е-1500	на $1500	4
В клясі Е-2000	на $2000	1
В клясі Е-2500	на $2500	—
В клясі Е-3000	на $3000	—
Разом		20,604

МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ.

НОВОВПИСАНІ ДІТИ:

В. 7. Кавчак Петро.
В. 16. Брега Катерина.
В. 34. Ятчишин Катерина.
В. 151. Кибало Стефанія.
В. 170. Мельник Петро, Мельник Іван, Мельник Володислав, Попек Евгенія, Попек Стефан, Попек Катерина.
В. 178. Тижбір Андрій.
В. 182. Хасчовський Іван.
В. 183. Нагорняк Мирослав, Нагорняк Сильвія.
В. 239. Шеремета Йосиф.
В. 253. Мишоловська Марія, Мишоловська Розалія, Мишоловський Андрій, Мишоловський Петро, Мишоловська Анна.
В. 255. Борджиловський Михайло.
В. 278. Стез Йосиф.
В. 292. Дідик Ольга. Дідик Анна.
В. 321. Лев Йосиф, Лев Анна, Лев Марія.
В. 324. Матлюк Іван, Матлюк Ольга.
В. 327. Кириць Володимир, Ґречин Евгенія, Сеник Іван.
В. 331. Федор Евгенія, Федор Володимир.
В. 347. Горинь Михайло.
В. 352. Скульська Гедвиґа.
В. 362. Шеґда Микола.
В. 367. Кушлик Катерина.
В. 371. Романків Данило.
В. 379. Романчук Любка.
В. 386. Кучмак Ольга.

ДІТИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 12. Олекса Григорій, Олекса Анна, Олекса Олена.
В. 34. Фурдин Емілія, Фурдин Іван, Козопас Салія, Козопас Анна, Козопав Марія, Козопас Каролина, Козопас Розалія, Фрилик Володимир, Фрилик Стефан. Качай Андрій, Качай Стефан, Качай Володимир, Качай Василь, Барківська Анна, Бандирський Володимир.
В. 73. Жарський Йосиф.
В. 102. Врублевська Анна, Врублевський Іван.
В. 133. Будник Андрій, Будник Олекса, Будник Марія, Будник Антін, Будник Ґригорій.
В. 135. Ґлушко Анна, Ґлушко Юрій, Ґлушко Марія, Ґлушко Дмитро.
В. 155. Капцьо Олена, Капцьо Володимир, Капцьо Анна, Капцьо Софія.
В. 230. Волійник Михайло, Волійник Катерина.
В. 246. Бойко Іван.
В. 259. Мушинська Франка. Мушинська Ольга, Мушинський Володимир, Мушинська Марія.
В. 266. Федишин Марія, Федишин Йосиф, Федишин Анна.
В. 276. Лех Михайло, Лех Стефанія, Лех Іван, Лех Ольга, Муральчик Василь, Муральчик Михайло, Муральчик Анна, Муральчик Марія, Муральчик Іван, Керда Володимир, Керда Катерина, Керда Марія, Мидяновська Марія. Мидяновська Олена, Мидяновський Павло, Мидяновський Іван, Мидяновський Михайло, Кость Стах, Кость Іван, Кость Анна, Кость Володимир, Кость Ольга.
В. 283. Малиса Володимир.
В. 300. Клим Едвард Іван, Клим Василь.
В. 301. Смаль Мирослав, Смаль Ольга, Николишин Анна, Николишин Марія, Думанчук Любов, Думанчук Володимир, Юханська Емілія, Юханський Йосиф.
В. 326. Чекальський Петро.
В. 334. Кушнір Василь, Кушнір Мирослав.
В. 339. Гойванович Марія. Гойванович Анна, Гойванович Олена, Гойванович Катерина.
В. 364. Малько Марія, Малько Михайло, Малько Володимир, Малько Ольга, Юрочко Михайло, Юрочко Андрій, Юрочко Анна, Левицька Ольга, Левицька Анна, Годованський Іван, Годованська Марія, Цибикайло Іван, Цибикайло Анна, Сенюта Іван, Сенюта Анна. Занько Григорій.
В. 385. Алексейчук Сергій, Алексейчук Зеновія, Алексейчук Павло.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 248. Заплітний Юрій, Заплітний Володимир, Заплітний Андрій, Заплітний Йосиф.

ДІТИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 2. Людкевич Марія, Людкевич Йосиф, Людкевич Володимир, Людкевич Олена.
В. 18. Лабовський Іван, Лабовський Андрій, Лабовська Мелянія, Лабовський Петро.
В. 21. Білас Софія, Білас Іван, Білас Петро, Білас Михайло.
В. 30. Косцельник Михайло.
В. 38. Бігуняк Дмитро, Млинарчик Петро, Писарчик Стефан. Тарбай Василь, Кочмарчик Марія.
В. 40. Макаровський Іван.
В. 42. Якимець Юлія.
В. 44. Вербицька Марта, Вербицький Евген, Вербицький Іван.
В. 61. Шафран Стефан, Шафран Анна, Шафран Маргарет, Шафран Марія.
В. 76. Іваціїв Андрій.
В. 85. Шляхтянчин Лев, Шляхтянчин Василь, Шляхтянчин Йосиф, Шляхтянчин Марія, Шляхтянчин Михайло, Шляхтянчин Петро.
В. 90. Пухир Михайло, Пухир Іван.
В. 91. Афтанас Адам.
В. 96. Манджак Володимир, Манджак Анна, Манджак Стефанія. Манджак Михайло. Ганяк Зоня Марія, Ганяк Мирон, Спожарський Йосиф.
В. 97. Ящишак Ольга.
В. 102. Любінська Розалія, Любінська Катерина.
В. 105. Тур Михайло.
В. 133. Озибко Олена, Озибко Петро, Озибко Марія.
В. 142. Поливчак Олена, Поливчак Володимир, Поливчак Розалія.
В. 147. Карпович Омелян, Карпович Юрій.
В. 149. Мельник Григорій, Мельник Іван.
В. 162. Дзюба Стелла, Дзюба Анна, Дзюба Олекса, Дзюба Андрій, Дзюба Олена, Дзюба Ґеня, Дзюба Катерина.
В. 178. Тижбір Розалія.
В. 193. Гайдук Стефан, Гайдук Юлія, Гайдук Василь. Гайдук Теодор, Гайдук Анна.
В. 206. Шевчук Бронислав.
В. 210. Шиманська Йосифа, Струк Марія, Струк Василь, Шиманський Федько, Шиманський Михайло.
В. 229. Литвак Кароль, Литвак Роман.
В. 230. Війтик Марія, Війтик Софія, Війтик Іван, Павлишин Петро.
В. 235. Денько Павло, Денько Анеля, Денько Розалія, Денько Сейдій.
В. 241. Добривода Андрій, Добривода Ксеня, Добривода Варвара, Болюк Іван. Болюк Антін, Болюк Михайло.
В. 242. Клебаш Іван, Клебаш Микола, Клебаш Василь.
В. 243. Вишньовський Володимир, Рудий Василь, Рудий Михайло, Тимош Катерина.
В. 245. Олійник Петро, Олійник Магдалина, Олійник Богдан, Олійник Олена, Олійник Микола, Олійник Йосиф, Олійник Володимир, Олійник Михайло, Олійник Ольга, Терлецька Марія, Бородайкевич Петро. Корсак Володимир, Корсак Ґеновефа.
В. 246. Рурила Мирослав.
В. 253. Берник Стефанія.
В. 257. Зубрид Софія, Зубрид Анеля, Зубрид Емілія, Зубрид Ґеновефа. Зубрид Луця, Зубрид Анна, Зубрид Антін.
В. 276. Гладьо Анна, Гладьо Олена, Павцьо Микола, Павцьо Олекса, Петришак Олена, Петришак Йосиф, Бахур Олена, Бахур Анна. Бахур Стефан, Карачок Василь, Карачок Олена, Карачок Елисавета, Карачок Александрія, Зіндрен Михайло, Жук Юстина, Надэяк Павло, Гомзяк Михайло.
В. 285. Філь Станислав, Філь Володислав, Філь Мацей.
В. 288. Бойко Ольга.
В. 289. Сикора Едвард, Сикора Марія, Сикора Олена, Сикора Стефанія, Сикора Йосиф.
В. 290. Гузелевич Еморій. Гузелевич Юзеровк.
В. 292. Мариняк Анна, Мариняк Евгенія, Палуґа Катерина.
В. 293. Николаїв Іван.
В. 295. Когут Анна, Когут Марта.
В. 307. Мочернюк Володимир, Мочернюк Анастазія, Мочернюк Марія, Мочернюк Василь.
В. 308. Селяник Магдалина.
В. 316. Ґой Марія, Ґой Михайло, Хованець Марія, Хованець Михайло, Олексин Василь, Олексин Анастазія, Олексин Параньки.
В. 321. Цюх Марія, Цюх Дмитро.
В. 335. Ґрабаш Софія, Ґрабаш Анна.
В. 338. Мурин Ярослав, Мурин Марія. Мурин Микола, Мурин Стефан, Мурин Володимир, Платко Ольга, Платко Олена, Горішний Стефан, Маґац Юрій, Маґац Катерина, Маґац Михайло.
В. 340. Щудлик Юлія, Солянський Іван, Солянський Стефан, Щудлик Тимко, Щудлик Анна, Щудлик Ева.
В. 341. Микита Розалія, Микита Михайло, Волянський Іван, Волянська Анастазія, Волянська Анна. Волянська Марія.
В. 342. Сопко Анна.
В. 349. Козак Пелагія, Козак Анна, Козак Агафія, Билида Василь, Билида Михайло.
В. 358. Любінський Михайло, Любінський Микола.
В. 361. Кочак Анна, Левкович Анна.
В. 364. Лопушак Володимир.
В. 373. Ґалів Йосиф.
В. 388. Пазюк Стефан, Пазюк Катерина, Пазюк Анна.
В. 400. Малиц Іван, Можиловський Іван, Можиловський Павло, Можиловський Стах.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ.

В. 224. Іванишин Гендрик, Іванишин Альберт, Іванишин Василь.
В. 237. Заплітний Йосиф, Заплітний Юрій, Заплітний Володимир. Заплітний Андрій.
В. 388. Мусійчук Марія, Мусійчук Олекса, Муійчук Ольга, Мусійчук Ірина.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ ДО СТАРШИХ ЧЛЕНІВ У. Н. СОЮЗА:

В. 31. Ястшемб Карло, Феценько Теодозія.
В. 34. Саляк Текля.
В. 44. Шевчук Анна.
В. 96. Годяк Ольга.
В. 102. Паплик Анна.
В. 147. Стельмах Стефан, Білан Йосиф, Войтович Іван, Лобас Іван.
В. 155. Проць Емілія, Фидів Катерина, Капцьо Розалія.
В. 198. Фучило Стефан.
В. 207. Тимкович Теодор, Телеґа Стефан.
В. 217. Матковський Андрій.
В. 273. Боднар Анна.
В. 300. Левицький Юрій.
В. 327. Катола Софія.
В. 349. Лесний Михайло.
В. 361. Гузар Михайло.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком лютого 1932 р. було в У. Н. С. дітей членів	13,317
В місяци лютім 1932 р. принято нових	41
В місяци лютім 1932 р. принято наново	104
В місяци лютім 1932 р. принято з переступними листами	4
Разом	13,466
В місяци лютім 1932 р. суспендовано	214
В місяци лютім 1932 р. відійшли з переступними листами	11
В місяци лютім 1932 р. відійшли до повнолітних членів	22
Разом	247
З кінцем лютого 1932 р. в. У. Н. Союзі було дітей членів	13,219

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ:

В клясі 1-ій за 25 цнт. місячної вкладки	11,811
В клясі 2-ій за 50 цнт. місячної вкладки	1,408
Разом	13.219
З кінцем лютого 1932 р. в. У. Н. С. було всіх обезпечених	33,823

У В А Г А

[illegible] кстру кождий відділовий урядник член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї стисло застосуватися.

Так повнолітні як і молодечі члени У. Н. Союза, оголошені в рекордовім звіті за місяць лютий 1932 р. як суспендовані або виключені за неплачення місячних вкладок чи з інших причин згідно зі статутом організації, коли хотять і надальше бути членами У. Н. Союза, мусять зголоситися протягом сего місяця (березня) до своїх відділів і вписатися наново, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Коли цего не зроблять до кінця місяця березня 1932 року, то в квітні 1932 р. мусять виповняти нові аплікації (просьби о принятте), коли хотять бути дальше членами У. Н. Союза, подібно як кождий новий кандидат. Ці знов члени, так повнолітні як і малолітні, котрі в місяци лютім 1932 р. взяли переступні листи, а еще доси не зголосилися до іншого правно істнуючого відділу У. Н. Союза, мусять це зробити в місяци березні 1932 р., бо на другий місяць, то є в квітні 1932 р. стратять всі членські права і моглиби бути приняті тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятте).

І. Каштанюк, гол. рек. секр.

„ЛЕМКОВСКІ НАРУД".

Появився новий народ у Польщі. Ви певно ще про нього не чули? Називається цей народ „лемковскі". Має він свою культуру, традицію і „ензик", лише не має свого букваря і граматики. Але це ніщо. Недавно шкільна рада врадила уложити для нього буквар і граматику, а покищо пишуть по школах азбукою українською. Для прикладу наведу автентичну і достовірну шкільну задачу з пропущенням лише місцевости і дати.

„Задача шкільна.

„Напишу короткий зміст уступа 13.

Два приятелі!

„Виріб.

„Максим і Клим були пріятелямі. Одного разу пішли до ліса, сілі собі під дуба і розмовляли о своїй пріязні, що будуться любіті так аж до самої смерті. Нараз побачилі медведя котрій простісінько до ніг біг. Клим втік на дуба як вивірка бо знав лазіті по деревах, Максим не знав і просів его щоби поміг в біді, а він удав, що не чує. Максим тільки мав час впасті на землю і удаті неживого. Медвідь прийшов до него обнюхал его і пішов у гущавину. Клим тепер з жартом запитал Максима, що йому тільки до уха шептав медвідь. З того уступа маме науку, що правдивий пріятель ніколи не опускае в нещасьтю свого пріятеля".

Під цим написана нота: Добре. Та чиж не добре? Прекрасно вчать наших дітей нашої мови. — („Діло").

Лемко.

Нічого не дістав у спадщині.

Будучий тесть питається будучого затя:

— Чи міг би я довідатися щось ближчого про вашу родину?

— Я походжу з дуже скромної родини. Мій батько був звичайним ремісником, одначе був роботящий, чесний, дбайливий та мав дуже чесний характер. На жаль, я нічого по ньому не дістав у спадщині.

З ЖІНОЧОГО РУХУ.

ЗАДАЧІ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНОЧОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ В АМЕРИЦІ.

I.

В останніх днях травня б. р. має відбутися Перший Конгрес Українського Жіноцтва в Америці. Ціллю цього конгресу є скріпити, поширити, поглибити та прискорити організацію українського жіноцтва на цім боці океану. Значить, конгрес має на меті організацію українського жіноцтва в Америці, що досі обмежена лише на деякі сильніші українські громади, та поширити її на всю українську іміграцію, щоб зробити її масовою. Отже йде про це, щоби до жіночої організації втягнути не сотки й не тисячі, але десятки тисяч українських жінок.

Та це є лиш мета формальна, зверхня. **Всяка організація твориться й переводиться не для себе самої, не для самого лиш згуртування незвязаних досі людей, але для якоїсь вищої цілі, для якоїсь громадської, культурної, ідейної чи іншої праці.** Люди організуються не на те, щоби лише стояти в організації, але щоби спільними зорганізованими силами осягнути якусь вищу мету, якусь спільну вищу ціль загального значіння. Таксамо з організацією українського жіноцтва Америки. Вона повинна переводитись тому, бо українське жіноцтво має перед собою вищі, загальні цілі, поважні громадські задачі.

Тому не зашкодить застановитись, **котрі то є оті вищі, загальні, громадські цілі, для яких наше жіноцтво повинно і бажає організуватись?** Такий розгляд поможе нам краще зрозуміти вагу того **першого конгресу українського жіноцтва Америки, що має зібратись у Ню Йорку та радити три дні при кінці травня б. р.**

Є ріжні місцеві українські жіночі організації в Америці, місцевого значіння, що по своїм силам працюють для рідного народу. **Але є одна жіноча українська організація, що має ширше значіння, бо обіймає 37 жіночих організацій, в яких є поверх 2,000 членищь. Сею організацією є СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ.** Можна сказати, що він головно репрезентує українське жіноцтво в Америці. Тому його цілі будуть представляти те, до чого стремить організування українського жіноцтва в Америці.

В статуті Союза Українок Америки поставлено ріжні цілі культурного, економічного, соціяльного та патріотичного характеру. — Перейдемо їх не в тім порядку, як вони стоять у статті, але так, як лекше представити їх у газетній статті.

Українське жіноцтво мусить бути заінтересоване молодим поколінням. Хто більше лежить на серці матери, як рідна дитина? Тому одною з перших задач жіноцтва мусить бути рідна українська школа, де наші діти вчились би рідної мови, історії та взагалі про Україну. Не все українське жіноцтво Америки розуміло вагу того для самих жінок-матерей молодого покоління, що виховується в Америці. Деякі українські жінки думали, що тут родженим дітям вистане американська школа. Тимчасом так не є. Діти, виховані лише в американській школі, не знають ні української історії, ні літератури, набирають хибного переконання, що український щось нижче, що Україні не мають ні славних людей, ні письменства. Наслідком того вони легковажать родичів, власних мамів, їх не поважають і спричинюють їм чимало клопоту.

Тому **українське жіноцтво не лише для самої української ідеї, але й у своїм власнім інтересі, як матері чи будучі матері, мусять дбати, і то щиро, про рідну школу в Америці**, про те, щоби вся українська тут роджена дітвора ходила до рідної школи, школи, яка виховувала б їх в українським дусі. Так виховані діти будуть горді на свій український нарід, отже й будуть шанувати родичів. Родичі будуть мати з них потіху, а український нарід—свідому сильну підпору.

Попирання українського шкільництва в Америці є одною з головних задач українського жіноцтва і повинно бути одним з головних предметів нарад першого українського жіночого конгресу. Зібрані на конгресі жінки - делегатки будуть шукати доріг і способів, як спонукати всі українські родини в Америці посилати свої діти до української школи. Очевидно, крім пропаганди в газетах, треба буде праці й заохоти на місцях. В тій цілі треба знов буде скріплення й поширення жіночої організації. Ось так показується, що жіноча організація потрібна, щоби **сповнити важну культурну задачу виховання молодого, тут родженого покоління в українськім народнім дусі та в любови до всього, що українське.** Хочби лише для цеї одної цілі варто потрудитися скликати і перевести цей конгрес.

(Далі буде).

О. Лотоцька.

— Відколи мій чоловік пізнав шкідні наслідки нікотини, перестав курити.

— Я знаю вашого чоловіка, пані, тому дивуюся. До того треба мати дуже сильну волю.

— Слава Богу, я її маю!

ВІДОЗВА ДО ГРОМАДЯН ПІДГАЄЧЧИНИ.

Підгайці, 27. лютого 1932.

Шановні Громадяни!

Повідомляємо Вас всіх, що на днях наші вірителі не лише влізуть на повітовий Народній Дім, але судовим екзекуційним способом заберуть з філіяльної канцелярії 22 мандрівних бібліотек, котрі обслугують села, книгарню (нові книжки), призначені для вибору й продажі селови, вартости 2,000 зол., і все рухоме майно філії і Народного Дому. Рухоме майно скорше можуть забрати — як влізти на дім, з котрим є довша історія, а рухомість до 30 днів можуть продати за „пєсі гроші".

До Вас, як людей з крови й кости наших братів, даємо заклик: Чи далі будете мовчати на нашу просьбу о поміч?

Без Вашої скорої допомоги — пропадемо. Цей голос є голосом розпуки!

Чи хочете, щоби філія „Просвіти", як осередок освітнього життя, дочекалася, щоби на сором Жиди зі своїми помічниками забрали на фіри українські книжки й продавали їх на ярмарку як принагідну „булагу"?

Просимо зарадити лиу й негайно прислати нам поміч! Жертви шліть на адресу: Філія „Просвіти", Підгайці, Галичина.

І. Даньків, освітний інструктор;
М. Волчук, скарбник.

СЕКВЕСТРАТОР ВІДІРВАВ ТЕЛЯТІ ХВІСТ.

У селі Віскітна біля Лодзі прийшли секвеструвати вбогу вдову, яка ще до того мала багато дітей. Коли секвестратор хотів забрати останне теля, вдова й діти схопили теля за голову, щоби затягнути його назад до хлівця. Секвестратор і війт схопили теля за хвіст і хотіли таки випровадити його. Така шарпанина тяглася довший час, аж вкінці в руках представників влади лишився хвіст.

Ця нібито смішна бійка за теля дуже добре зображує нинішні ліцитації по селах у Польщі.

ЧЕСЬКИМ ВОЯКАМ ЗАБОРОНИЛИ ЧИТАТИ „ШВЕЙКА".

Чеський генерал Кадлец заборонив на терені своєї дивізії читати „Доброго вояка Швейка". Словацька „Політіка" в звязку з тією забороною пише, що інший генерал, Клецанда, того самого „Швейка" позволив читати на терені своєї дивізії, в тій думці, що інтелігентний вояк, який вміє читати та писати, пізнає в Швейкови австрійського вояка, до якого не сміє бути подібний чехословацький вояк.

ПІСНЯ.

(Надіслана нам з Підгаєччини, писана селянином).

В четвер пополудни поліція била;
Люди утікали, бо їм життя миле.
Прийшли до читальні, стали вікна бити,
А наш пан голова не знав, що робити.
У пана барона сидів дві неділи,
А всі наші діти у лісі сиділи.
Одно плаче „Мамо", друге кличе: „Тату,
Де будем сидіти, як поваляють хату?"
Прийшла до комори, руками розвела;
„Нащож я, мій Боже, стільки працювала!"
В одній куті жито, а в другим пшениця,
А на то виляли нафту і черниці.
Подерли перини, подушки і „яськи",
А піря літало, як маленькі пташки.
Подушки подерли і вишиту блюзку,
А на то виляли огірки й капусту.
На Чесного Хреста кіннота прибула:
Де вікна побиті, там кватира була.
А в неділю рано дзвони задзвонили;
Українські хлопці овес молотили.
Одні машинами, а другі ціпами,
А треті щітками коні пуцували.
„Будем браття, знали, будем памятали,
Як в 30-тім році буки діставали.
Будем, браття, знати, будем памятати,
Як ми маєм буки Ляхам віддавати!"

КИТАЙСЬКІ ДІТИ.

Багато дітей в родині ще й нині в Китаю, самозрозуміле. Родина з шістьома або сімома дітьми ще зовсім не є велика. Китайські батьки жиють лише для своїх дітей. Загалом більше бажають синів ніж дочок. Коли першою дитиною, яка народиться, є дочка, промовчують це та надіються, що найближча дитина буде хлопець, бо лише хлопець має право приносити предкам жертви. Коли перший народиться хлопець, усюди повно радости. Чотири тижні після народження хлопця відбувається велике свято, т. зв. свято місяця. Родини, які беруть участь у святі, винаймають цілу гостинницю, а від рана до вечера приходять гратуляти. Це приятелі та свояки, ба і чужі, які витають і гостять. Танечниці та музики є тут для розвеселення присутних. Так, самособою, прославляють лише народини сина, і то лише в богатих родинах.

Коли ж перша народиться дівчина, то їй дають імя, яке по нашому звучалоб напр. так: „Закивай на свого братчика", „Ти мала бути хлопцем" і т. д.

Що Китайці так високо цінять синів, це вже відповідає їх прастарому звичаєви, що діти, які вмруть у молодім віці, не дістануть справжнього гробу, лише їх просто засипають у землі біля родинного гробу. Бо Китайці вірять, що лише той має право на справжній гріб, який мав сина.

У Китаю впадає чужинцеви в очи, що не бачить тут самолюбних, диких, неслухняних дітей. Малі Китайці не люблять скакати та лазити, як узагалі всі Китайці більше схильні до роздумування. Вже як малі хлопці сідають тихенько над водою та приглядаються рибам. Держать собі радо сверщка або пташка, якого пильно доглядають. Пташка в клітці переносять раз-у-раз з місця на місце. Діти беруть зі собою клітку там, де є тінь і холодок, а часто весь день носять клітку то сям, то там, щоби лише пташина мала якнайбільше повітря та світла.

Забавку бачимо рідко в руках китайської дитини. А вже ніколи забавку дорогу, якої не вільно би розбити. Діти вже дуже вчасно починають бути пожиточними. Тому, що в родині багато дітей, то більші мусять дбати про менших. Малі дівчатка носять своїх братчиків, які є занадто тяжкі на їх слабі сили. Носять їх на плечах у хустці, як це є в звичаю в усьому Китаю.

Зовсім убогі родини ще й нині продають свої дочки богачам, які виховують їх зі своїми дітьми. Разом бавляться, ідять і сплять з такою чужою дитиною. Життя не є страшне для такої дівчинки, всеж мусить робити деяку роботу. Приносить чай або мие посудину. Як лише підросте, носить і доглядає малих дітей та працює дома.

Любо глядіти, як ті діти вміють їсти патичками. Скоро й чистенько вибирають найменші зеренця рижу, коли й старші чужинці не вміють собі дати ради з китайською їдою. Таксамо зручно вміють обходитися діти з віяльцем, яке у велику спеку є конче потрібне.

СВИНІ НА „ЕЛЕКТРИЧНІМ КРІСЛІ".

У Загребі (головнім місті Хорватії) робили спроби, щоби звірята у різні не різати, а вбивати електричною струєю. Міська рада побудувала нову різницю для волів, корів, свиней. На пробу привели шість свиней і в присутности фахівців і різників мали виконати електричну „екзекуцію". Перша свиня ніяк не хотіла перейти порога келії, наче прочувала щось лихого. На силу втиснули невинне звіря до келії. Влучили струю і за кілька хвилин отворили келію. Різники засміялися, що мало бути ознакою тріюмфу. Свиня спокійненько вийшла з келії. Не випадало нічо іншого зробити, як лише свиню вбити випробуваним способом — по давньому. За кілька хвилин шість штук худоби висіли на залізнім дручку. Знавці кажуть, що уладження зле функціонувало. Міська різня стала так предметом дотепів.

ТАРЗАН І ДОРОГОЦІННОСТИ З МІСТА ОПАР. (93)

Коли Тарзан прийшов до свідомости, він побачив себе звязаним, а поруч з ним лежав Венер у такому саме стані. Тарзан по місцевости догадався, що його вже занесли далеко в джунглі від того місця, де їх стрінув бельгійський офіцир. Тарзан хотів було схопитися на ноги, але Араб ще тісніше скрутив його мотузками. Тарзан ледви міг сісти, вдивляючись у гущавину джунглів. До вуха його долітав галас з джунглів.

—o—

Та Тарзан не чув таких згуків, на які він звик був ві свободі. Нарешті він почав пильніще до чогось прислухуватись, а потім викрикувати окремі звуки, які часами були похожі на гавкання пса. Араби зпочатку не звертали уваги на це, але скоро й вони почули, що подібні звуки долітали з джунглів. Це занепокоїло їх, а особливо, коли один з Арабів пояснив своїм товаришам, що він колись чув такі самі згуки від великанів-малп.

—o—

Страх закрався в душу сторожі. Дехто почав уважати, що може й Тарзан не є звичайною людиною, а якимсь духом джунглів. Ніхто з них не бачив того, що мелькком побачив Тарзан. Перед його очима блискавкою промайнула на деревах джунглів величезна волохата малпа. Тарзан пізнав її й видав сильний звук радости та задоволення. Це Арабів ще більше сполошило й арабів вже не знали, що робити зі своїм полоненим.

—o—

Тимчасом Джейні Грейсток знову попалася до Абисинців, які вирвали її з рук Арабів. Після кривавих пригод, новий начальник абисинського відділу рішив, що лiпше повернутися до своєї Абисинії, а не старатися тепер заволодіти богацтвами Опару. Це можливо зроблять інші, або доручать йому вирушити туди з більшим відділом вояків. Леді Грейсток була тепер уже ввесь час у руках двох вояків. Про втечу годі було думати.